

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 738/2013-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť C. V., S., zastúpeného advokátkou JUDr. J. F., B., ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Cb/158/2011 a jeho uznesením z 29. februára 2012 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob/168/2012 a jeho uznesením z 27. júna 2012 v znení opravného uznesenia zo 6. septembra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť C. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. októbra 2012 doručená sťažnosť C. V. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným 7. decembra 2012, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 v spojení

s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Cb/158/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a jeho uznesením z 29. februára 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob/168/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho uznesením z 27. júna 2012 v znení opravného uznesenia zo 6. septembra 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti v časti označenej ako „*faktografia základného konania o veci*“ poukazuje na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 44 Cb 51/2005, v ktorom bol ako žalobca neúspešný, pričom proti prvostupňovému rozsudku zo 14. septembra 2009 podal odvolanie, na základe ktorého krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Cob 352/2009 z 25. februára 2010 prvostupňový rozsudok potvrdil.

Keďže sťažovateľ uvedené rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu považoval za „*vrchol krivdy*“ a „*klasickú podobu arbitrárneho rozhodovania*“, požiadal generálneho prokurátora Slovenskej republiky, aby proti nim podal mimoriadne dovolanie, a v tejto veci podal aj sťažnosť ústavnému súdu. V sťažnosti sa ďalej uvádza, že „*GP SR si ale názory C. V. neosvojil*“ a vo vzťahu k uzneseniu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 51/2011 z 24. februára 2011 (ktorým bola odmietnutá jeho sťažnosť a sťažnosť ďalších štyroch sťažovateľov) vyslovil sťažovateľ názor, že „*vzhľadom na vtedajšiu dôkaznú situáciu bol však C. V. aj v tom neúspešný*“.

Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti označenej ako „*faktografia konania o obnove*“ okrem iného poukázal na to, že «*Počas „riadneho“ konania pred OS BA III a KS Ba sa teda žalobcovi (sťažovateľovi C. V.) nepodarilo preukázať, že pohľadávka, ktorú v r. 2004 mal voči a. s. S. prešla na a. s. L. (teda na žalovaný subjekt), či už cestou prevzatím dlhu alebo pristúpením k záväzku, alebo mu vzniklo voči žalovanej a. s. L. právo na vydanie*

bezdôvodného obohatenia. V tomto kontexte treba povedať, že podstata sporu sa „točila a točí“ okolo troch momentov:

- aké zmluvné ciele mal inkriminovaný Dodatok č. 4. Pri troch zmluvných stranách samozrejme neexistuje jeden „univerzálny cieľ“ aké práva a povinnosti prevzala každá z troch zmluvných strán a čo bolo reálnou obchodnou „filozofiou“, na základe ktorej prišlo k uzatvoreniu predmetného Dodatku č. 4, na formulovaní ktorého nemal žalobca žiadnu účasť. Predmetný Dodatok č. 4 vznikol ako idea triumvirátu firiem U., a. s., L. a. s. a S., a. s.; zmluvný text bol „formulárový“ a celé predzmluvné rokovania boli komponované a manifestované prioritne ako „záchranná akcia“ pre dodávateľov mlieka. Zámerom U., a. s., ako aj jej dcérskej a. s. L. bolo získať výrobné areály reálne zbankrotovanej a. s. S. – samozrejme ešte skôr ako táto firma oficiálne „padne“ do konkurzu – a „prevziať“ pre a. s. S. činných dodávateľov mlieka. Zámerom a. s. S. bolo s pomocou U., a. s. a jej dcérskej a. s. L. „výhodne upratať“ majetok – samozrejme ešte pred oficiálnym vstupom a. s. S. do konkurzu. Zámerom C. V. bolo dostať zaplatenú pohľadávku, ktorú mal voči a. s. S. (takpovediac od kohokoľvek) a s tým, že kto mu za a. s. S. zaplatí, bude C. V. pokračovať v obchodovaní. Istotne pochopeniu záležitosti pomôže položiť si aj otázku, prečo hneď pri podpise trojstranného Dodatku č. 4 nebola „nachystaná na podpis“ aj dvojstranná zmluva o postúpení pohľadávok od C. V. na a. s. L. Z formulácie čl. 1/2 cit. Dodatku č. 4 vidno, že táto „sprievodná, právno-technická“ otázka nebola ešte doriešená na strane U., a. s. a jej dcérskej a. s. L. Pri podpise Dodatku č. 4 nemohol C. V. ani vedieť, kto bude „prijímateľom“ jeho pohľadávky: a. s. U. alebo a. s. L. (k tomu čl. 1/2 cit. Dodatku č. 4: splatenie pohľadávky sa bude riešiť na základe osobitnej Zmluvy o postúpení pohľadávky, uzavretej medzi predávajúcim a L., res. spoločnosťou U. ako kupujúcim pohľadávky). Čiže na tom nenesie C. V. žiadnu „vinu“.
- Druhým momentom je charakter ominózneho Dodatku č. 4 ako právneho úkonu s podmienkou. Žalobca ako aj žalovaný tvrdia, že je tomu tak môže byť. Áno, vyplatenie „starých dlhov“, teda pohľadávok, ktoré mal žalobca ku dňu podpísania Dodatku č. 4 voči a. s. S. mala vyplatiť a. s. L. v prospech žalobcu a

to mohlo byť (malo byť?) sprevádzané podpisom zmluvy o postúpení pohľadávok. Túto podmienku (ak ju ako podmienku a. s. L. chápali po podpise Dodatku č. 4 žiadnym spôsobom žalobca neovplyvňoval a žiadnym spôsobom sa nepriecil, resp. nebránil jej splneniu. Žalobca situáciu chápal tak, ako ju vnímal pri podpisoch všetkých predchádzajúcich zmlúv a obchodných dokladov. Každý zmluvný text mu bol predkladaný jeho obchodným partnerom; ten dokonca za neho vystavoval dodacie doklady a k nim patriace faktúry. Žalobca teda nemal najmenší dôvod nazdávať sa, že on má vypracovať návrh zmluvy o postúpení pohľadávok. Presný opak je pravdou – žalobcovi (ani žiadnemu z jeho dvanástich kolegov) nie je známe, že by dodávateľ mlieka takú zmluvu predkladal a. s. L. Dokonca ani tí, s ktorými takáto zmluva o postúpení pohľadávok bola podpísaná, nevyvíjali v tomto smere aktivitu, ale text im predložila a. s. L. (zmluvu vypracovali právnici a. s. L.). Musí byť teda v prospech žalobcu podľa § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka aplikovaný § 36 Občianskeho zákonníka.

- Tretím aspektom je či po podpise Dodatku č. 4 a. s. L. (ako jeden z dvoch kupcov) kupovali mlieko od žalobcu. Tvrdiť opak nie je čo do právnej argumentácie dôstojné pre kultivovanú justíciu. Tu by išlo o jasnú dezinterpretáciu zmluvy. Dodatok č. 4 definuje kupujúceho 1 – a. s. S. a kupujúceho 2 – a. s. L. Tento Dodatok hovorí, že:

- do podpisu Dodatku č. 4 bola kupujúcim a jediným kupujúcim a. s. S.,
- od podpisu Dodatku č. 4 do vyplatenia „starých dlhov“ figurovali vo vzťahu k dodávateľovi mlieka dvaja spoloční a nerozdielni kupujúci. Teda a. s. S. a s. L. To je právne korektné a obchodnícky nie ojedinelo praktikované riešenie. Kto potom „technicky“ vystavuje faktúry, kto ich platí, v akej výške ich platí a ako sa s platbami v prospech dodávateľa medzi sebou odberatelia tovaru vporiadajú, je druhotné – v kontexte nášho súdneho sporu bezvýznamné. Osobitne treba zdôrazniť tú časť výpovedí A. B. a F. N. (realizovaných v analogických konaniach KS Ba č. 2 Cob 46/2011 a č. 2 Cob 359/2011 dňa 24. 04. t. r.), ktorí prehlásili, že predzmluvné rokovanie v N., za účasti reprezentantov S., U. a L. chápali ako pohltie S. do L. Rozumeli teda manifestovanej myšlienke strategického investora U. tak, že vznikne jediný-dvojjediný nový obchodný partner. V obchode a výrobe „zväčšená“ firma L.: L., obohatené o firmu S. Bolo im autoritatívne oznámené, že „staré

dlhy“ im budú zaplatené a nové dodávky mlieka budú pokračovať v komerčne i prevádzkovo nezmenených podmienkach.

- Po vyplatení „starých dlhov“ a. s. S. voči žalobcovi, a to z prostriedkov a. s. L., mala sa a. s. L. stať jediným kupujúcim. Teda z pravidiel výrokovej logiky musí byť jasné, že ak subjekt C mal ostať vo vzťahu k subjektu A jediným, musel predtým stáť vo vzťahu k subjektu A spolu so subjektom B (A = dodávateľ mlieka, B = kupujúci 1: S., C = kupujúci 2; L.).».

Ďalej sťažovateľ tvrdí, že «Pri skúmaní podmienok obnovy konania postupovali OS BA III i KS Ba extrémne protirečivo. Hovoríme o uznesení OS BA III č. 22 Cb/158/2011 z 29. 02. 2012 a uznesení KS Ba č. 3 Cob/168/2012 z 27. 06. 2012 (v znení opravného uznesenia z 06. 09. 2012).

Súdy oboch inštancií sa úplne vyhli hodnoteniu dôkazu, ktorý C. V. predložil ako dôkaz nový a súčasne dôkaz, spôsobilý privodiť priaznivý výsledok jeho „základného“ sporu.

Prešli na tému „aktívna legitímácia C. V. po uzatvorení zmluvy o postúpení žalovaného nároku na firmu R.“. Áno, C. V. (v intenciách pacta de contrahendo... text v kópii prikladáme) cedoval svoju pohľadávku – uplatňovanú v konaní pred OS BA III č. 44 Cb 51/2005 voči a. s. L. – na firmu R.. Už sme povedali, že senát KS Ba v zložení JUDr. A. R., JUDr. E. E. a JUDr. D. M. (ten, ktorý potom dňa 25. 02. 2010 vyhlásil pre C. V. nepriaznivý rozsudok č. 1 Cob 352/2009)...

Kým Z. S. sa s firmou R. dohodol na anulovaní zmluvy o postúpení pohľadávky a potom ju cedoval na firmu A. (a tá bola potom „držiteľom nároku“ i žalobcom do konca jeho „základného sporu“), tak C. V. sa s firmou R. tiež dohodol na anulovaní zmluvy o postúpení pohľadávky, ale pohľadávku ponechal vo svojom majetku, vo svojom vlastníctve a vo svojej neobmedzenej dispozícii.

O tom nikto pred OS Bratislava III nepochyboval a táto otázka nebola ani predmetom dokazovania. To nebolo predmetom dokazovania ani pred KS Ba. Ten vo februári 2010 číro „konfabuloval“, že C. V. síce pohľadávku platne previedol na firmu R. a keďže KS Ba už rozhodol, že C. V. nepreukázal platný prevod pohľadávky na firmu R., tak je síce žalobcom, ale nie je vlastníkom pohľadávky. Ide o zlomyselnú a právne

neudržateľnú, skoro schizofrénu konštrukciu, ktorej cieľom bolo jedno jediné – poškodiť C. V.».

V závere sťažnosti sťažovateľ vyjadril názor, že «z vyššie uvedených skutočností dá sa vyvodiť záver o priamej spojitosti tvrdeného porušenia práv sťažovateľa p. C. V. s ústavnosťou. Okresný súd Bratislava II (správne má byť Okresný súd Bratislava III, pozn.) a Krajský súd v Bratislave rozhodli, že návrh na obnovu konania, podaný C. V., právne neobstojí. OS BA III nepochyboval, že C. V. je aktívne procesne legitimovaný – opak je len „výmyslom“ KS Ba (pričom získanie jeho „poznatku“ je nepreskúmateľné, ba dokonca ľahko vyvrátiteľné existujúcim dokladom o usporiadaní tangovaného „pohľadávkového“ vzťahu C. V. – R.)...

Medzi napadnutým postupom OS Bratislava III a postupom KS v Bratislave (arbitrárnym rozhodovaním oboch porušovateľov a šokujúcim rozhodnutím KS Ba (porušovateľom 2) a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces existuje priama príčinná súvislosť.».

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo C. V... priznané čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 46, čl. 48 v spojení s čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením OS BA III z 22 Cb/158/2011 z 29. 02. 2012 a uznesením KS Ba č. 3 Cob/168/2012 z 27. 06. 2012 (v znení opravného uznesenia z 06. 09. 2012).

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie KS Ba č. 3 Cob/168/2012 z 27. 06. 2012, v znení opravného uznesenia z 06. 09. 2012 ako aj uznesenie OS BA III č. 22 Cb/158/2011 z 29. 02. 2012 a vec vracia Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.“

Sťažovateľ taktiež navrhuje, aby mu ústavný súd priznal aj úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne...

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Cb/158/2011 a jeho uznesením z 29. februára 2012

Z obsahu sťažnosti (a k nej pripojených písomností) vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Cob/168/2012 z 27. júna 2012 v znení opravného uznesenia zo 6. septembra 2012. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľa predmetným rozhodnutím okresného súdu.

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Napadnuté porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto uzneseniu bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, čo sťažovateľ aj využil. Označené uznesenie okresného súdu, ako aj sťažovateľom namietaný postup, ktorý vydaniu rozhodnutia predchádzal, bol teda predmetom súdneho prieskumu krajským súdom. S prihliadnutím na to bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob/168/2012 a jeho rozsudkom z 27. júna 2012 v znení opravného uznesenia zo 6. septembra 2012

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi

(napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len „vít'azstvo“ v občianskoprávnom spore (m. m. II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru (ako aj čl. 46 ods. 1 ústavy), ústavný súd sa už odvolal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie. To však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu, ktorý sa v plnom rozsahu stotožnil so závermi okresného súdu vyjadrenými v jeho uznesení sp. zn. 22 Co 158/2011 z 29. februára 2012, ktorým zamietol návrh sťažovateľa na obnovu konania.

Ako už bolo uvedené, sťažovateľ predovšetkým namieta, že napriek tomu, že v skutkovo a právne identických veciach ako je vec, o ktorej sa rozhoduje, existuje viacero diametrálne odlišných rozhodnutí a všeobecné súdy dosiaľ nerealizovali zákonom ustanovenú povinnosť „zabezpečiť jednotu rozhodovania“. Aj v nadväznosti na uvedené považuje sťažovateľ napadnuté uznesenie krajského súdu za „*arbitrárne a nepreskúmateľné*“. Ďalším pochybením, na základe ktorého bol návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietnutý, bola podľa jeho názoru skutočnosť, že „*súdy oboch inštancií sa úplne vyhli hodnoteniu dôkazu, ktorý sťažovateľ predložil ako dôkaz nový spôsobilý privodiť priaznivý výsledok jeho základného sporu*“.

Ústavný súd konštatuje, že aj keď sťažovateľ v petite sťažnosti nekonkretizoval označený čl. 46 ústavy uvedením príslušného odseku, z argumentácie v sťažnosti je zrejmé, že namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V nadväznosti na uvedené sa ústavný súd ďalej zaoberal posúdením obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu v znení opravného uznesenia zo 6. septembra 2012.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia okrem iného uviedol, že *«prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní napadnutého uznesenia, ako i obsahu spisu zistil zhodne so súdom prvého stupňa, že žalobca sa návrhom z 28. 11. 2011 domáha obnovy konania vo veci vedenej pod sp. zn. 44 Cb 51/2005, v ktorom súd prvého stupňa jeho žalobu o zaplatenie 5.893,57 eur (177.549,70 Sk) zamietol rozsudkom zo dňa 14. 9. 2009. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací napadnutý rozsudok potvrdil v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 352/2009 rozhodnutím zo dňa 25. 2. 2010. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 2. 4. 2010.*

Podľa ustanovenia § 228 ods. 1 O. s. p. môže účastník napadnúť právoplatný rozsudok návrhom na obnovu konania za splnenia predpokladov pod písm. a/ až f/ citovaného ustanovenia.

Súd prvého stupňa v konaní správne postupoval, keď po doručení návrhu skúmal podmienky konania a prípustnosť obnovy v zmysle § 234 ods. 2 O. s. p.

Súd prvého stupňa pri skúmaní podmienok konania nezistil a ani neuviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že žalobca nie je v konaní procesne legitimovaný (ako nesprávne tvrdí v odvolaní žalobca). Odvolací súd sa stotožňuje s tvrdením žalobcu v odvolaní, že „v procesnoprávnej rovine návrh mohol podať len subjekt, ktorý bol účastníkom pôvodného konania, a to bol žalobca v tomto konaní“. Odvolací súd k tomuto uvádza, že táto situácia nastala z dôvodu, že súd prvého stupňa návrh žalobcu na zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa zamietol uznesením č. k. 44 Cb 51/2005-246 z 9. marca 2009 z dôvodu procesnej nečinnosti žalobcu, keď tento ani na základe výzvy súdu nepredložil zmluvu o postúpení vymáhanej pohľadávky uzavretú medzi žalobcom a spoločnosťou R. s. r. o... Žalobca sa v pôvodnom konaní voči tomuto uzneseniu neodvolal a uznesenie je právoplatné. Žalobca zmluvu o postúpení odmietol predložiť z dôvodu, že na obsah zmluvy sa vzťahuje obchodné tajomstvo. Súd preto v konaní pokračoval s pôvodným žalobcom a jeho žaloba bola zamietnutá. Rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa uzavrel, že žalobca uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok

zo dňa 5. 2. 2009 stratil aktívnu legitímáciu na vymáhanie postúpenej pohľadávky a z dôvodu, že dodatok č. 4, na základe ktorého sa žalobca domáhal zaplatenia ceny dodaného mlieka a ktorý bol uzavretý na základe kúpnej zmluvy medzi žalobcom a pôvodným kupujúcim S., a. s., nevznikla žalovanému povinnosť zaplatiť spornú pohľadávku, pretože žalobca takúto dohodu so žalovaným neuzavrel. Tento záver vyslovil NS SR vo svojom rozsudku zo dňa 6. 8. 2008 sp. zn. 4 Obdo 25/2007.

Pre rozhodnutie o tom, či žalobca bol aktívne legitímovaný pre podanie návrhu na obnovu konania, je však rozhodujúca len skutočnosť, že žalobca svoju pohľadávku postúpil zmluvou o postúpení pohľadávok postupníkovi R. s. r. o... (č. l. 259 v spise 44 Cb 51/2005). Na základe tejto skutočnosti súd prvého stupňa návrh zamietol, pretože ho podala neoprávnená osoba, teda niekto, kto nie je aktívne legitímovaný.

Aktívna legitímácia účastníka konania (vecná legitímácia) je stav vyplývajúci z hmotného práva, ktorý určuje, kto je nositeľom práva, o ktoré v konaní ide. Na strane žalobcu sa vecná legitímácia nazýva aktívna a na strane žalovaného pasívna.

V prípade, ak by súd prvého stupňa zistil nedostatok procesnej spôsobilosti (procesná legitímácia), musel by konanie zastaviť pre neodstrániteľnú podmienku konania a nie zamietnuť, ako v danej veci (pretože žalobcovi nesvedčí právo vyplývajúce z hmotnoprávných predpisov).

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil v zmysle § 219 ods. 1 O. s. p. ako vo výroku vecne správne.».

V odôvodnení napadnutého uznesenia reagoval krajský súd aj na „nové“ dôkazy predložené sťažovateľom, keď uviedol, «že dôkaz predložený ako nový dôkaz a označený „Inventarizácia pohľadávok a záväzkov k 31. 8. 2004“ odoslaný zo spoločnosti S. a. s., ktorého prílohou je tabuľka, sa nachádza na l. č. 129 v pôvodnom spise 44 Cb 51/2005 a ďalší nový doklad od spoločnosti U., a. s. adresovaný S. a. s. o jednostrannom započítaní vzájomných pohľadávok a záväzkov s označenými faktúrami, ktoré nie sú totožné s faktúrami uplatňovanými žalobcom v konaní 44 Cb 51/2005, ako správne uviedol súd prvého stupňa. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že R. s. r. o. mu pohľadávky vrátil, o čom prikladá doklad. Takýto doklad však nepriložil. Dôvody obnovy konania stanovuje Občiansky súdny poriadok vo svojom ustanovení § 228 ods. 1. Z citovaného

ustanovenia vyplýva, že prvým dôvodom obnovy sú nové skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy. Spoločným predpokladom ich uplatnenia je, že ich žalobca nemohol použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní a že môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pritom môže ísť o skutočnosť, ktorá sama osebe priaznivejšie rozhodnutie neprivodí, ale v spojení s ostatnými už známymi skutočnosťami je na to spôsobilá. Pokiaľ takáto skutočnosť nie je významná pre posúdenie veci, nie je daný dôvod obnovy. So zreteľom na ustanovenie § 154 ods. 1 a § 211 ods. 2 O. s. p. musí ísť o skutočnosti, ktoré nastali do doby vyhlásenia rozsudku, pretože len k týmto okolnostiam súd mohol prihliadať.

Novo uvádzaná skutočnosť musí byť vždy spojená s novým dôkazom. Dôkaz ako prostriedok preukázania určitej skutočnosti bude spôsobilým dôvodom obnovy vtedy, ak ním bude možno preukázať právne spôsobilú skutočnosť, ktorá môže privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Priaznivejšie rozhodnutie vo veci však nemôže vzhľadom na to, že žalobca stratil počas pôvodného konania aktívnu legitimáciu pre žalobcu privodiť žiadny nový dôkaz ani rozhodnutie, ktoré bolo vydané po vyhlásení rozsudku v pôvodnom konaní.

Druhý dôvod obnovy sú dôkazy, ktoré nemohli byť vykonané v pôvodnom konaní a tretím posledným dôvodom je trestná činnosť súdu. Tieto dva dôvody nie sú dôvodmi na povolenie obnovy konania v pôvodnej veci.».

V závere odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd ešte doplnil, že „sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že súd prvého stupňa mu odňal právo konať pred súdom tým, že rozhodol skôr, ako bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného k návrhu na obnovu konania, porušil právo účastníkov na spravodlivý proces a súdnu ochranu. Súd prvého stupňa neodňal žalobcovi právo konať pred súdom, pretože skutočnosť, že rozhodol bez vyjadrenia žalovaného uviedol v napadnutom rozhodnutí, a keďže toto vyjadrenie do dňa vydania rozhodnutia nebolo súdu doručené, tak nemohol pri rozhodovaní ani prihliadať na skutočnosti uvedené vo vyjadrení.

Právo na spravodlivý proces a súdnu ochranu bolo v konaní dodržané, pretože odôvodnenie napadnutého uznesenia je v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení dôsledne vysporiadal so všetkými skutočnosťami tvrdenými žalobcom v návrhu.“.

Ústavný súd na základe uvedeného vyjadruje názor, že sťažovateľovi bol reálne umožnený prístup k súdu, keďže všeobecný súd na základe ním podaného návrhu (na obnovu konania) vo veci konal a rozhodol a rozhodnutie riadne odôvodnil. Ústavný súd zároveň konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, pričom spôsob odôvodnenia uznesenia nie je v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu.

Z hľadiska procesného postupu krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 22 Cb/158/2011 z 29. februára 2012, ktorým bol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietnutý v súlade s § 234 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnove konania neznamená, že by všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory účastníka súdneho konania, ktorý sa domáha jeho obnovy.

Ústavný súd stabilne judikuje, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inšinciou v systéme všeobecného súdnictva. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02, IV. ÚS 181/04).

Keďže ústavný súd nezistil, že by napadnuté uznesenie krajského súdu bolo arbitrárne a nebolo náležite odôvodnené, nemá príčinu zasahovať do sféry pôsobnosti krajského súdu (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04). Krajský súd (v spojení so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení uznesenia okresného súdu sp. zn. 22 Cb/158/2011 z 29. februára 2012) sa podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľa, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti ako zjavne neopodstatnenej.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (m. m. I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože ide o rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Článok 6 ods. 1 dohovoru neobsahuje právo na revíziu súdneho konania (bližšie pozri Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003, s. 369 – 370; m. m. IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 403/09).

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že všeobecné súdy sa v odôvodnení svojich rozhodnutí odvolávajú na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v rozsudku sp. zn. 4 Obdo/25/2007 zo 6. augusta 2008, ktorý bol zrušený nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 303/09-49 z 10. decembra 2009, ústavný súd k tomu uvádza, že nálezom č. k. IV. ÚS 303/09-49 z 10. decembra 2009 okrem iného rozhodol tak, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo/25/2007 zo 6. augusta 2008 zrušuje a vec vracia najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Ústavný súd zrušil predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu na základe záveru, že najvyšší súd sa vysporiadal s otázkou včasnosti podania odvolania žalovanou ústavne nekonformným spôsobom, čoho dôsledkom bolo, že bez ústavne akceptovateľných dôvodov neprihliadol na § 28 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého odvolanie alebo výpoveď plnomocenstva sú voči súdu účinné, len čo ich účastník alebo zástupca oznámili... Za daných okolností považoval ústavný súd výklad uplatnený v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu vo vzťahu k otázke právnych účinkov doručenia rozsudku súdu prvého stupňa a nadväzujúceho hodnotenia včasnosti podania odvolania za ústavne neakceptovateľný a neudržateľný. Ústavný súd však v náleze z 10. decembra 2009 neskúmal výklad dodatku č. 4 ku kúpnej zmluve uzavretej medzi účastníkmi predmetného konania a ani iné skutkové a právne závery, ktoré urobil najvyšší súd vo svojom rozsudku zo 6. augusta 2008,

a nehodnotil ich z toho pohľadu, či sú ústavne akceptovateľné, či nie sú svojvoľné, teda arbitrárne a pod.

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal i na rozdielnosť prístupov všeobecných súdov pri rozhodovaní v obdobných vecí.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

Z rozsudku ESLP *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza pri rozhodovaní všeobecnými súdmi aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa považuje za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby

sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutého uznesenia krajského súdu prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľa za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto uznesenie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob/168/2012 z 27. júna 2012 v znení opravného uznesenia zo 6. septembra 2012

Keďže sťažovateľ v petite sťažnosti namieta vo vzťahu k postupu krajského súdu v napadnutom konaní a jeho uznesení z 27. júna 2012 porušenie základného práva podľa čl. 48 ústavy bez bližšieho označenia príslušného odseku a najmä bez konkrétnych námietok a zdôvodnenia, v čom má uvedené porušenie spočívať, nemožno s ním polemizovať ani mu oponovať konkrétnymi argumentmi.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, pričom je potrebné ich konkretizovať nielen právne označením článkov ústavy alebo inej medzinárodnej zmluvy, ale aj skutkovo.

Keďže, ako už bolo uvedené, sťažovateľ okrem strohej konštatácie o nepochybnom porušení jeho v sťažnosti označeného základného práva podľa ústavy napadnutým postupom a uznesením krajského súdu toto svoje tvrdenie ničím neodôvodnil, nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením, resp. postupom krajského súdu a namietaným porušením označeného základného práva.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu (napr. IV. ÚS 124/08).

Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľa neobsahuje.

Subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práva nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k jeho namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Sťažnosť sťažovateľa neobsahuje v tejto časti kvalifikované odôvodnenie, a preto nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd v súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti uvádza, že sťažovateľ je zastúpený advokátkou. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní

(živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Sťažovateľ namietal aj porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým postupom a uznesením okresného súdu a krajského súdu, pričom v petite zahrnul túto námietku pod slovné spojenie „základné právo“. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že uvedené články ústavy nezakotvujú žiadne základné právo alebo slobodu, a v tejto súvislosti poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 32/08), podľa ktorej tento typ relevantnej právnej normy nemožno podaním sťažnosti podľa čl. 127 ústavy samostatne namietat'. Ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody ustanoveného v druhej hlave ústavy, prípadne základného práva zaručeného listinou alebo práva upraveného kvalifikovanými medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd; porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy síce možno namietat', ale vždy len v spojení s namietaným porušením základného práva alebo slobody.

Z uvedeného vyplýva, že či už by sa námietka porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy posudzovala samostatne, alebo v spojení s označenými základnými právami a právom podľa dohovoru a listiny, ktorých porušenie ústavný súd v predmetnej veci nezistil, uznesením okresného súdu alebo krajského súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu označených článkov ústavy, a to pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi postupom

a rozhodnutím okresného súdu a krajského súdu a týmito ústavnými normami, preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013